

הרומן החדש

של דני ליטאני

שבועיים לאחר שסיפרתי לכם את ה'אמת, אני צריכה עכשיו לתקן אותה. האמת שסיפרתי לכם היתה שדני ליטאני נפרד מידידתו, דרורה חבקין, סתם כך, לא בגלל משהי אחרת (דני ליטאני ודרורה חבקין נפרדו, העולם הזה 1861). או עכשיו יצא המרצע מן השק, ואני ממחרת לתקן את עצמי. למרצע קוראים יהודית רוזנברג. לא יודעים מי זאת? יודעים, רק שכחתם. זוכרים את ג'יין, השחקנית שהופיעה בשיעור עם בטן? זאת היא. מלבד בשיעור, הופיעה יהודית גם ב'בליה פורחים הכוכבים, ובהצגות של ה'יום ה'פר לחיות עוד קצ'.

ואכן, היה זה באמת בארצות-הברית שהרומן גדלק. יהודית שיחקה שם או בלחיות, דני באיש חסיד היה, ובין קיץ לאיש חסיד — העסק התפתח. מאז, הספיקו שני הצדדים לחזור לארץ, ועכשיו השלים דני את התהליך הבלתי-נמנע.

אינני יודעת אם נשיו של המפיק גיורא גודיק יצליחו להוציא ממנו הרבה כסף, כאשר יפגשו אותו. אבל סנדוויץ' — בטח יקבלו ממנו. אבך — בתנאי שיטריחו עצמם לפרנקפורט.

לאחר שברח מהארץ, בהשאירו אחריו כמה חובות קטנים ובעלי-חוב נסערים, נעלמו עקבותיהם של גיורא ואשתו, העקבות הובילו, עת קצרה, לאירופה, אחר לדרום אמריקה.

המתמיד מלונדון

דבר אחד אינכם יכולים להגיד על יצחק אנטושינסקי — זה שהוא לא דבק במטרה ומתמיד במאמציו.

יצחק, מיליונר לונדוני צעיר, התפרסם בזמנו כשחתונתו המיועדת עם רותי בקרמן בוטלה ברגע האחרון, וגרמה לסנסציה עולמית. טוב, כמעט עולמית, לא צריך להגזים.

אולם רותי לא היתה הראשונה. עוד לפני נישת יצחק למצוא לעצמו כלה מבנות ארץ-הקודש, ולא עלתה בידו.

לאחר הבלגון עם רותי, חזר יצחק לזמן מה מנסיונותיו, אולם לאחרונה חזר, באומץ-לב ראוי לציון.

עתה, נראה שהגיעו אל המנוחה וה'נחלה בגרמניה.

שם, באזור-התעשייה של העיר שעל ה'ייך, נימצא מזנון קטן בשם אביס — יעני, חסוף ואכול, בתרגום חופשי.

שם, יכול כל אורח תמורת תשלום צנוע, לזכות ולהתכבד בסנדוויץ' או כוס קפה מידיה של המלצרית — שאיננה אלא אחת מנשות-החברה הכבודות ביותר בארץ, בזמנו — אמה גודיק.

ואם אמה עסוקה, באותו רגע — יקבל האורח את הזמנתו מידי גודיק עצמו, העומד אמנם מאחורי המזנון, אך חש לעזר בשעות עומס בין השולחנות. לעומת המגלגים והלועגים-לאיד, מספר לי מקור שראה את הזוג גודיק במרעינו, כי המחזה נוגע-ללב.

שולה ויצחק

בימים אלה הגיע שוב לארץ, כדי לה'קים כאן איזה מפעל מתכת, וכשהוא עדיין בסטאטוס של מחפש כלה.

משום כך, נראית לי ראוייה לעניין ה'העובדה כי בפתיחת תערוכתו של דני קרוון, הופיע יצחק בחברתה של יפה-פייה בלונדית, שהצליחה לבלוט אפילו בין שפע היפהפיות במקום.

היתה זו שולה פוגלר, אחות אשתו של דני, גרושה העובדת כדיילת אל-על. אז נחיייה ונראה.

גיורא גודיק ואשתו

מוכרים סנדוויצ'ים בפרנקפורט

גודיק אינו נראה כלל כאדם שנשבר. לכל היותר, הוא דומה למפקד ש'נאלץ לסגת, ומגייס אמצעים לסיבוב הבא. ואשתו, שהי' תה. לצידו בשנות הזהרה, ניצבת לצי' דו בנאמנות.

מי שיכול היה לעזור בשעות ק' שות אלה, ולא עזר, הוא ירדו של ג' דיק, איזו, שבזמנו היה לו בוטיק ל' ספרים ותקליטים בפסג' דיזנגוף ה' תל-אביב, בחנות שבה ישנו עכשיו בית-הגנייר.

גיורא ואמה

גם איזו נטש את הארץ במהירות, כשהוא משאיר אחריו חובות כבדים. ועל איזו זה, שהיה ידיד נאמן בימים הטובים, סמך גודיק כשהגיע לגרמניה. אולם איזו הכזיב ואיכזב. כיום הוא קבלן מצליח שם, ומספרים לי שהוא לא היה מוכן אפילו לדבר עם גודיק. אז ביתניים נכנסו גודיק לעסקי ה'זון, כמו שאומרים.

צרות של רקדן

שמעון

מוזיון, ואני חוששת שמעון יעמוד שם בהפגזה קשה. אם יעמוד בה בהצלחה — אינני יודעת. ונדמה לי, שאף אחד אחר גם איננו יודע.

לבור ועם-הארץ, נדמה שלהיות רקדן זה ג'וב עולמי. כל היום רק לרקוד, ועוד להרוויח כסף מזה. מה יכול להיות יו' תר טוב?

אבל מי שנמצא באמת בעניינים, יודע שרקדן לא מלקק דבש. קחו לדוגמה את שמעון לוי, הרק-דן והמורה לריקוד הנודע. כל הימים רק מוקף חתיכות, שרוק' דות מולו, נגדו, ומכל צדדיו. יכול להיות יותר טוב?

יכול, ועוד איד: כל זמן שהן רק מרקדות כנגדו, האסון עוד קטן. אבל כשהן מתחילות להעמיס את עצמן יותר ברצינות — מתגבשות הצרות באופק. האחרונה שהעמיסה עצמה היא פצצה בלונדית לא-נורמלית, אמריקאית בשם מורין, שאם לשפוט לפי מיספר טב' עות-היהלומים שעל אצבעותיה, היא על-מה כבדה מאוד-מאוד, בתחום הנכסים. היא הכירה את שמעון — הנשוי מזה ארבע שנים לוורדה ואב לתינוק בן שנה — לפני שנה, ונסתחררה מהרקדן השחרחר והתמיר.

כשנפע שמעון לאחרונה לאירופה, עם להקת הצברים, השתהה שם קצת מעבר לתוכנית. ורק חזר, וכבר הוא מתכנן לנסוע עם להקתו לארצות-הברית. אבל ארצות-הברית היא לא אירופה. ארצות-הברית היא ארץ-מולדתה של